

Idrijsko–cerkljanska planinska pot

V graparskem kraljestvu

Besedilo in Fotografiji: Dario Cortese

Prepletanje poti s kraji in ljudmi

Hodiš, ne prehodiš, prideš komaj kam, vendar si povsod. Nikjer ni bolj »nakodrane« vezne poti kot tam, kjer Alpe prehajajo v Dinarsko gorstvo. Vzponov, spustov, krajinskih presenečenj in drugih zanimivosti na pretek! Idrijsko–cerkljanska planinska pot (ICPP) v primerjavi z drugimi ve-

znimi potmi naredi veliko ovinkov. Na njej pogosto pridemo v komaj uro »direktne« hoje oddaljeni kraj šele po celodnevni hoji, ker je vmes toliko zanimivega. To je pot, ki ni toliko namenjena temu, da nekam pridemo, ampak da se čimbolj prepletemo s pokrajino, kraji in ljudmi. Prav to je najpomembnejša značilnost ICPP – na njej je ne-

Pogled izpod Bevkovega vrha čez rob Idrijskega hribovja proti Banjšicam

znansko veliko neznane narave in tako privlačnih pokrajinskih potez, da lahko z vso pravico zavija sem, tja, gor in dol. V tej močno nabrazdani pokrajini ni izrazitega grebena, ki bi ji nakazoval smer, zato se širi v vse smeri. Obere veliko grebenov, prečka nemalo dolin, izmenični vzponi in spusti so na njej nekaj običajnega. Razširi se po Vojskarski planoti in drži skozi pokrajino, kjer je Idrijca še mlada, obide Črnovrško planoto, povabi na obrobje Trnovskega gozda, se dvigne nad Idrijo in se na široko razprede po Cerkljanskem. Tam se vzpne najvišje, na Porezen. Razgledi z vseh višin so osupljivi in vabljeni, med grapami in v globelih pa pot vleče bolj navznoter in ustvarja spet drugačno ozračje. V vsakem primeru in ob vsaki priložnosti se po njej zastavljeni korak obrestuje; hoja se po načelu najlepšega trekinga nikoli ne konča. Ta svet je preveč naguban, raznovrsten in presunljiv v svoji lepoti, da bi ga lahko kar na hitro spoznali.

Je še pot ali je ni?

ICPP sta trasirali idrijsko in cerkljansko planinsko društvo. Odprta je bila leta 1979, takrat je izšel tudi vodnik poti, ponatisa pa ni bilo. Od tistih časov se je ponekod zgodilo marsikaj, ponekod pa tudi nič. Zdaj se pot širi čez območje dveh občin namesto ene; nekateri odseki so izziv celo za izkušene stezosledce, na drugih pa markacije z značilno strešico sijajo v obnovljenih barvah. Glede na nekatere informacije želja po obnovitvi celotne poti obstaja in lahko samo upamo, da ne bo klonila pod zobom časa. Ker vodnika ni več lahko dobiti (v prodaji ga ni več), je pomoč pri orientaciji na poti turistična karta Idrijsko in Cerkljansko v merilu

1 : 50.000, na kateri je pot označena kot ICPP. Pot zahteva od 60 do 70 ur oziroma teden ali še kak dan več zelo spodbudne hoje. Največji izziv je namreč, če prehodimo ICPP v enem »kosu«, ker se tako najbolj pokaže izjemnost zelo privlačnega in malo znanega hribovskega sveta. Če ne gre dru-

Z roba Šebreljske planote pri cerkvi sv. Ivana sta Kojca in Porezen z okolico kot na dlani

gače, pa si jo lahko privoščimo tudi po delih v eno-, dvo- ali tridnevni izletih, saj so njene penltje tako speljane, da omogočajo nekaj (skoraj) krožnih izletov.

Kdaj in kam?

Čeprav je v Idrijskem in Cerkljanskem hribovju prav vsak čas primeren za hojo, ti kraji najrazkošneje zasijejo spomladi, ko se gozdovi odenejo v osvežilno mlado zelenje in povsod kaj cveti in diši. V grapah se marsikje skrivata endemična kranjski in idrijski jeglič, drugih zanimivih cvetk pa tudi ne manjka, saj se na tem prehodnem območju srečujejo rože obeh svetov, alpskega in dinarskega. Za začetne spodbude lahko na kratkih ali nekoliko daljših izletih obiščemo nekaj ključnih razgledišč ICPP. Z Reke se vzpnemo do roba Šebreljske planote, na kateri se razgleduje naokoli cerkev sv. Ivana (579 m). Z Vojskega stopimo mimo do-

mačije Gačnik na Hudournik (1148 m), iz Idrije na Hleviše in Hleviško planino (908 m), vzamemo zalet za Javornik (1240 m) iz daljnega Zadloga, za prav bližnje izhodišče pa lahko izberemo Lome. »Idrijski« izlet začnemo sredi Idrije, gremo ob rakah do Divjega jezera, po cesti do Podroteje, nato pa visoko gor na Gore (840 m). V Idrijo sestopimo po odseku Slovenske planinske poti. Visoko v strminah nad Idrijo se iznad vasi Jazne odpravimo pod Bevkov vrh (1051 m). Iz Poč se podamo na Porezen (1630 m), z njega pa pod vrhom Otavnika (1309 m) v Gorje in nazaj v Poče. Kar zadeva vzpon na zaraščajočo se Kojco (1303 m), izberemo manj zaraščen pristop z vrha Ravni ali po južnih strminah. In potem, ob primernem vetru in splošno ugodnih razmerah, kar naenkrat – vendar zmerno in počasi – z dolgo hojo povežemo vse skupaj v celoto. Kajti to razdrapano hribovje, ki v sebi skriva vsaj toliko lepot, kot jih sijajo visoke gore, ne ločuje, ampak povezuje. ◉

Slikovna uganka

Koliko poznamo svojo deželo?

Naša dežela je posejana z naravnimi znamenitostmi. Na sliki je okence, pravzaprav linica, ki v premeru meri malo več kot pol metra. Da zadrega ne bi bila prevelika, naj vam vsaj malo pomagam in namignem. Gre za travnato sleme, iz katerega se dviga skalnata gмота zanimivih oblik na višini okoli 1050 metrov, ki je v nevarnosti, da ga že v bližnji prihodnosti skazijo vetrnice za pridobivanje električne energije.

Jože Praprotnik

Rešitve pošljite do 30. aprila na naslov: Uredništvo Planinskega vestnika, p. p. 214, 1001 Ljubljana.

Odbor za usposabljanje pri KVGN razpisuje

2. tečaj za pridobitev strokovnega naziva VARUH GORSKE NARAVE.

Tečaj po potekal 10. in 11. maja, 31. maja in 1. junija ter 5. in 6. julija 2003. Prijavijo se lahko kandidati, ki so stari vsaj 18 let in imajo dokončano V. stopnjo izobrazbe. Kotizacija za tečajnika je 15.000 SIT in se plača ob prijavi. Prijaviti se je treba na predpisanem obrazcu, dostopnem v strokovni službi PZS ali na spletnem naslovu PZS (obrazci), in ga najpozneje do 30. aprila 2003 poslati na naslov KVGN PZS, Ljubljana, Dvorčakova ulica 9, ga. Veronika Susman Šegatin (tel. 01 434 56 89).

